

„Dej na ně pozor!“ přikázal Benediktovi Vratislav a šel zkontrolovat, jak je svázaný viník nešťestí. Vladyka Teodor energicky zaměstnával všechny přítomné. Jeho hlas se rozléhal kolem. Hasit domek nemělo smysl. Hrozilo však nebezpečí, že vítr zavane hořící slámu ze střechy jinam. Teodor přikázal strhnout nejbližší stany v táboře poutníků a přesunout je dál. Přikázal polít vodou střechy a stěny okolních stavení. Benedikt jej mlčky sledoval. Tohle nebyl ani vlídný strýček, ani nešťastný manžel šilené ženy. Tohle byl opravdu vladyka. Silný, rozhodný, autoritativní. Benedikt si v duchu představil, že by jednou mohl stát na jeho místě. Dokázal by to vůbec?

K ohni se sbíhalo pořád víc a víc lidí z celého Brodu. Konečně se objevili i vojáci z tvrze. Vladyka jim předal spoutaného žháře a přikázal, aby ho zavřeli do cely. Pak se s Vratislavem vrátili ke smutné skupince. Veronika a Zuzana plakaly a oba chlupci k tomu neměli daleko.

„Co se tu stalo, Bene?“ zeptal se Vratislav. Benedikt odvyprávěl otci a strýčkovi všechny trable, které s žoldněrem od rána měli. Vladyka Teodor se zachmuřil. „Za tohle bude viset! Král bude mít u nás o jedno povražení navíc!“

„Máte kam jít?“ zeptal se pan Vratislav Martina.

„Půjdou k nám,“ rozhodla Zuzana.

„A máte dost místa?“ staral se vladyka.

„Jistěže máme. Dřív nás doma bydlelo pět. Sestra se provdala, bratr je s tátou za prací v Ladu. Jsme teď doma s mámou samy.“

„Dobře. Vratislave, vezmi tuhle mladou dámu do sedla, ukáže nám cestu a já se postarám o paní Veroniku. Vy dva určitě trefíte sami,“ otočil se vladyka nakonec na Benedikta a Martina.

Oheň slábl. Strážní odvedli žháře do tvrze a další hlídali požářiště, aby vítr nerozfoukal oheň dál. Nikdo už nehasil. Lidé se pomalu rozcházeli.

Martin stál a smutně se koukal do plamenů.

